

המשך לעקוב אחרי דרכו של אלוף חיים לסקוב אחרי שנתמנה לתפקיד בו החזיק קודם לכן רבי האלופים מרדכי מקלף ומשה דיין.

חיים לסקוב

אל תפתה עלי ידי הודעות התעמולה שהתפרסמו השבוע בדבר הרצון לכוון ממשלה רחבה הסיכויים האמיתיים לכך נשארו, כמו קודם, כמעט אפסיים.

שכרן יעלה גל התיירות, שנעצר באופן מלאי כותי עד הבחירות, יגרום עתה בלי כל ספק לסכסוכי עבודה הולכים ומחריפים. הוויכוח יתנהל הפעם לא סביב תוספת הווקר, שהפגז כרגיל בעלייתה אחרי ההתייקרות האמיתית, אלא סביב שכר-היסוד, שמפא"י החליטה בשעתו להקציב פיאו בהשפעת סיעה חשובה בהנהגת איש האיגוד המקצועי, ח"כ חדש אהרון בקר.

נוסעי מוניות בשבת ואוכלי חזיר יצטרפו לזוטר כנראה על הרגליהם בעתיד הלא רחוק, מאחר שבמפא"י גובר הרצון להחזיק את כל התיקים המרכזיים בממשלה ולצורך זה להקים קואליציה מינימאלית — החליטו הדתיים להגביר את סחיטתם, יתנו תנאים מפורשים בעניין זה עוד לפני הקמת הקואליציה. תחבורת השבת והחזיר יהיו נקודות-היתר ראשונות. חשובון זה ישתנה אם בן-גוריון יתייחס, יחזור לחיי חצי-פרשות-פוליטיות, ישאיר את הרכבת הממשלה למשה שרת, הרוצה בקואליציה רחבה. הסיכויים לכך נראים כרגע כמעט אפסיים.

אל תצפה לגדול ופתאומי של עולים מצפון-אפריקה יהודים רבים אמנם יעזבו בקרוב את צפון-אפריקה, ובעיקר את מארוקו, מאחר שהזדהו בעבר עם הצרפתים וסירבו לתמוך בלוחמי-השיחרור. אולם העברתם לישראל מצרפת, שתשמש מקום-מקלט ראשון, לא תבוצע במספרים גדולים, וללא סיג. הסוכנות היהודית החליטה על מיון קפדני ותאום בואם ארצה עם תכניות-פיתוח.

גורלה של חברת המכריחים שנתפסה על-ידי המשטרה לא יהיה מר ביותר קרוב לוודאי שאנשיה ישוחררו בערבות כספית תוך זמן קצר, יובאו למשפט על יסוד כתבי אישום מצומצמים ביותר ויזכו בענשים קלים. הסיבה: גורמים חשובים אינם מעוניינים בגילוי הרקע המלא של תנועת ההברחה מן הארץ.

גמאי עבר אל-נאצר רחוק מן ההתמוטטות שניבאו לו השבוע פרשנים שטחיים. אמנם, ספג מהלומה עם התרחקות הסודאן משכנתה בצפון בקעת-היעור, אולם כמשקל נגדי זכה עבד אל-נאצר לשורה של נצחונות פוליטיים חיצוניים שהעלו את כבודו בעיני העם. בין השאר: ביקורו של יושב-ראש הכנסת הגרמנית בקאהיר, מסעו הקרוב של המנהיג המצרי למוסקבה, הרמז כי המרשל בולגארין עתיד לבקר בקאהיר.

פחות פנסיוני יהיה כנראה ביקורו של קונראד אד-נואר במוסקבה בעוד שלושה שבועות. בניגוד לתקנות הגרמניות, כאילו ישודו הרוסים את הגרמנים בהצעות מרעישות לאיחוד גרמניה, מתברר יותר ויותר כי הסובייטים לא יציעו אלא כינון יחסים דיפלומטיים רגילים, יתנו את איחוד גרמניה בויתור מוחלט על הברית בין גרמניה והמערב. כוננת הסובייטיים: להעמיד את אדנואר לפני הברירה להיראות בעיני העולם כאויב השלום בתקופת הפרשת-הקרח, או לכרות את הענף הפוליטי שעליו הוא יושב. **מבקרים קרובים אחרים במוסקבה**: ראש-ממשלת צרפת, אדגר פור, וראש ממשלת בורמה, או נו.

אדנאור וולס

אל תתיימש מן הסיכוי לראות כמו עיניך את אורסון וולס בעלה הראשון של ריטה הייז, זרת, הציע בעונה שלחפה לבוא לישראל כדי לביים מחזה בלי תיקובו בתיאטרון הקאמרי, אולם הדבר לא יצא לפועל בגלל חוסר התאמה בין לוח ה"זמנים של התיאטרון והילד" הנורא של הקולנוע. אולם האפשרות העקרונית עומדת בעינה, תוגשם בעונה זאת אם יושג תיאום מתאים.

הפנסציה התיאטרוןית של העונה הבאה תהיה הצגת "מזחמת בני אור" של משה שמיר. המחזה, שטטט נלקח מן המגילות הגנוזות, מטפל בתקופת הבית השני ושקיעת ממלכת החשמונאים. שני שחקנים צעירים, אנשי תיאטרון אהל עדנה פזיל ואורי לוי, עוברים לתיאטרון הקאמרי.

העם חוקה בגניבה

"אנו, עם ארצות הברית, במטרה ליצור איי חוד מושלם יותר, להניח בסיס למשפט, להבטיח שלוה, לדאוג להגנה המשותפת, לקדם את טובת הכלל ולהבטיח את ברכות החרות לעצמנו ולצאצאינו, מתקנים וקובעים בזה את החוקה הזאת לארצות-הברית של אמריקה..."

במלים אלה פותחת החוקה בת 22 הסעיפים של ארצות-הברית, שנתקבלה בשנת 1787. היא עודנה חשובה כביום ניסוחה: מדי שנה בשנה פוסל בית-המשפט העליון עשרות חוקים שנתקבלו בקונגרס ואלפי הוראות שניתנו על-ידי הממשלה, מתוך הנחה שהם סותרים את הזכויות היסודיות של האזרח האמריקאי.

כוחו של קוד אחר. בישראל אין חוקה, והשבוע נתב"ר שאין גם שום סיכוי שתקום בשנים הקרובות. רוב של קול אחד בכנסת יכול לשלול מכל אדם רח כל זכות, לכתוב על הארץ דיקטטורה לחסל את בתי-המשפט, לשלול את חופש הביטוי וההתאגדות. מגילת העצמאות, בה מובטחות כמה זכויות מעורפלות, אינה חוקית ואינה מוכרת על ידי בתי-המשפט כבעלת תוקף מחייב.

בשעת מינוי הועד דות בכנסת ניסו השבוע נציגי האי-פוזיציה משני הצדדים להגניב לתוך המדינה את רעיון החוקה על-ידי קבר עת ועדה מיוחדת שתכין טיוטה. אולם מפא"י והדתיים עמדו על ה"משמר". מפא"י אינה מעוניינת בחוקה שתגביל את שלטונה, הדתיים חוששים מפני חוקה שתביע את דעתו של הרוב הבלתי דתי במדינה. בארצות-הברית עברו 13 שנה בין חתימת מגילת-העצמאות לבין קבלת החוקה. בישראל ישנם כל הסיכויים שיעבור לפחות זור.

מפלגות כי שקט הוא רפס

כי שקט הוא רפס הפקר דם ונפש למען ההוד הנסתרה...

כל אחד ממנהיגי חרות למד בעורו את המלים האלה של המנון בית"ר, פרי עטו של זאב זיובטינסקי. כשחגגו את מסע-הצנחנים לתוך הכנסת השלישית, היה ברור להם כי השקט נשאר אויבם העיקרי: אם ירצו להיחלם בעלייתם גם בבחירות הבאות, יהיה עליהם להוכיח להמונים שהם לוחמים מלחמה עקשנית ומתמדת.

תת-מקדעים על הכביש. נשיא המדינה הוא האיש המסמל את ריבונות המדינה מעל לעסקי המפלגות. לכבוד את הנשיא, פירושו לכבוד את המדינה (ראה להלן). מצידו, חייב הנשיא — וחייבים יועציו ועוזריו — להקפיד שלא יתגבש לניהול ענייני הנשיאות אף שמץ של חשד בדבר משוא-פנים.

השבוע היה על הנשיא למלא תפקיד פורמלי גרידא: להזמין את ראשי כל הסיעות בכנסת, להתייעץ עמם בקשר להקמת ממשלה. אין זה אלא טכס — לא הנשיא מרכיב את הממשלה אלא דויד בן-גוריון, ועוד לא

נולד האיש שיתן עצות לבי. גי בעניינים מ" עין אלה. לא היתה כל סיבה מדוע לא ינהגו יועצי הנשיא בדרך הסבירה: להזמין את ראשי הסיעות לפי התור, בהתאם לגודל ה"סיעות".

אולם היועצים התחכמו, התקינו לוח-זמנים שלא היתה לו כל מטרה אלא להשאיר את אנשי חרות, מנהיגי הסיעה השניה בגודלה בארץ, לסוף. היה זה עלבון ברור, מתקבל על דעת ההמונים, וראשי תנועת אצ"ל קפצו עליו כמי שהיו חייליהם בעבר קופצים על מיטען של תת-מקדעים, שנשכח בטעות על הכביש. הם לא הופיעו לפגישה.

ליגלג עסקן חרותי: "אנו מוכנים למלחמה. כל מה שאנו דורשים ממפא"י הוא לספק לנו את הנשק!"

בן-גוריון והנשיא יד בצלחת

בי. גיי.

יד לכים

התמונה שפורסמה לפני שלושה שבועות בעתון-ערב היתה שיגרתית למדי: דויד בן-גוריון עמד לפני הנשיא. אולם לפחות קורא אחד שם לב לפרט קטן: בעומדו לפני הנשיא המסמל את הוד המדינה, החזיק שר-הבטחון את ידיו בכיסו.

ברוך ביקאי (45) היה רגיל לשים לב לפרטים מעין אלה באיגוד הסטודנטים של האוניברסיטה העברית, אל על, כיהן לפני 15 שנה כשר-הפטישים, שתפקידו היה לפקח על התלמידים החדשים בשעת "לקת-הפטישים", שזור לנימוסין, דרך-ארץ וענייני צור רה וכבוד. אחר כך גם פרסם ספר בשם לקת-חיים, מוקדש לענייני נימוסים, אשר הפרופסור יוסף קלאונר כתב לו הקדמה.

הדוגמא האישית. ברקאי לא טמן את ידו בצלחת, מילא את חובתו האזרחית. הוא ישב, כתב מכתב לבן-גוריון הזכיר לו שפעם הרצה בי. גיי לפני היילי הגדודים העבריים בצבא הבריטי, התלונן על כך שחיילים אלה מתייחסים בכבוד לקצינים בריטיים, אולם גולזלים בכבוד של קצינים עבריים. שאל ברקאי האם לא תהיה זאת דוגמה רעה לנוער הישראלי, שי"אה את שר-הבטחון מתייחס ב"זלזול ובאי-כבוד נראה לעין אל נשיא המדינה?

ברקאי, גבר בעל עיניים כחולות ושערות סרוקות בקפדנות, לא זכה עד כה לתשובה תחת זה קטב בצעד שני: הוא גזר את התמונה מן העתון, שלח אותה למומחית האמריקאית הנוודעת לענייני נימוסים, אמילי פוסט, ביקש ממנה להשיב במכתב דחוף אם ידוע בהיסט

* תרגום המושג הגרמני פוכס-מאיר, מפקד השועלים.